

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1935 vedtaget konvention om nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer ugentlig og om udarbejdelse af forslag om lovfæstet 44 timers arbejdsuge [af Alfred Jensen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2003, fremsættelsen i tidenden sp. 3317).

Sagen sattes til forhandling.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Den konvention fra Den internationale Arbejdsorganisation i Genève, som her foreslås ratificeret, stammer fra 1935; den er altså 22 år gammel. Det er interessant, at til trods for at konventionen har opnået denne høje alder, er den indtil nu kun ratificeret af ét demokratisk land, nemlig New Zealand. Den har så sent som i 1956, altså i konventionens 21. år, opnået ratifikation af tre sovjetiske republikker. Denne ringe tilslutning med hensyn til ratifikation og det meget sene tidspunkt for ratificeringen for de tre sovjetrepublikkers vedkommende kan jo nok give anledning til eftertanke.

Her i landet gælder som hovedregel, at arbejdstidsspørgsmål afgøres ved kollektive overenskomster. 48 timers arbejdsugen gennemførtes som bekendt her i landet ved en overenskomst af 1919. Det seneste eksempel på arbejdstidsændringer ved overenskomst er vel landbrugets arbejdstid, der i fjor blev ændret i kraft af et mæglingforslag af 20. april 1956, som blev vedtaget af begge parter. Undtagelsen fra denne hovedregel er ganske enkelte bestemmelser gældende for enkelte områder vedrørende arbejdstid, som man kan finde dem i arbejderbeskyttelseslovgivningen eller i ferieoven.

I de to sidste overenskomstsituationer har der ikke i mæglingforslaget været indeholdt almindelige bestemmelser om formindskelse

af arbejdstiden. Dette er fra forligsmandens side blevet begrundet med, at man afventede, at der i andre skandinaviske lande blev taget et initiativ med hensyn til arbejdstidsforkortelse. Et sådant initiativ er taget nu.

Man venter, at der i Sverige sker en arbejdstidsforkortelse, at der i hvert fald i de kommende 2 år vil ske en årlig nedsættelse af den ugentlige arbejdstid med 1 time, og det samme sker vel også det 3. år, så man altså kommer ned på en 45 timers arbejdsuge. Dette har givet anledning til, at De samvirkende Fagforbund i Danmark har bebudet, at kravet om arbejdstidsnedsættelse vil blive rejst ved fornyelsen af de nugældende overenskomster. På denne baggrund ser jeg ikke, at en vedtagelse af det forslag til folketingsbeslutning, som her foreligger, kan gøre nogen nytte.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen):

Jeg har jo ikke megen anledning til at takke ministeren for velvillighed over for det af min gruppe fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Jeg forstår egentlig ikke, at ministeren indtager det standpunkt til sagen, han gør. Han kan dog ikke være uvidende om, at spørgsmålet om arbejdstidsforkortelse er stillet på dagsordenen på en sådan måde, at det må og skal løses i en ikke for fjern fremtid.

Ministeren sagde, at det var noget besynderligt, at den konvention om nedsættelse af arbejdstiden, der nu er 22 år gammel, først for nylig har fået så megen tilslutning, at den kunne træde i kraft. Men skyldes det ikke bl. a., at et land som Danmark ikke har givet tilslutning til denne konvention, mens andre lande stiller sig på det humanitære standpunkt, at arbejdstidsforkortelsen må og skal gennemføres i takt med de øgede krav, der stilles til arbejderne på arbejdspladsen? Hvis man skal rette bebrejdelser her, synes jeg, det må være mod de lande, som ikke har indfriet deres moralske forpligtelse til at være arbejderne behjælpelig med at nå frem til en kortere arbejdstid og nå den, uden at det sker gennem en forringelse af levestandarden.

[Ministeren mente, at et forslag som det foreliggende ikke var nødvendigt, eftersom man her i landet har været vant til at ordne arbejdstiden gennem kollektive overens-